

ضرایب فزاینده داده-ستانده و افزایش تولید اقتصادی ایران

اسفندیار جهانگرد^۱

الهام سپهوند^۲

تاریخ دریافت: ۱۳۸۹/۸/۸

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۰/۴/۵

چکیده

کالا‌های واسطه هم همانند دیگر عوامل تولید مانند سرمایه از عوامل تولید هستند. با افزودن نهاده‌های واسطه‌ای ضرایب فزاینده نسبت به حالتی که فقط نهاده‌ی سرمایه در تابع تولید باشد، بزرگ‌تر می‌شود. در این مقاله بر اساس رویکرد جونز (۲۰۱۰ و ۲۰۰۷) به محاسبه ضرایب فزاینده‌ی کالا‌های واسطه‌ای در قالب الگوهای رشد اقتصادی در ایران می‌پردازیم. برای این منظور از داده‌های جدول داده - ستانده سال ۱۳۸۰، مرکز آمار ایران استفاده می‌کنیم. نتایج نشان می‌دهد که بخش‌ها به طور متوسط ۱۰/۰۶٪ محصول کل را برای مبادلات درون بخشی صرف می‌کنند. همچنین، بخش‌ها برای مبادلات بین بخشی خود به طور متوسط ۲۸/۴٪ محصول کل را برای کالا‌های واسطه مصرفی در اقتصاد مصرف می‌کنند. ضریب فزاینده برای تولیدات داخلی ۱/۳۸۳، واردات ۲/۱۱۷ و کل اقتصاد ۲/۹۲۹ است. این ارقام نشان می‌دهند که با وجود تجارت، ضریب فزاینده افزایش می‌یابد. همچنین، بخش صنعت (۰/۷۱۸۳۴) بیشترین و بخش معدن (۰/۰۲۰۲۹) نیز کم‌ترین سهم کالا‌های واسطه داخلی را برای تولید دارند. از سوی دیگر، برای بیشترین و کم‌ترین سهم کالا‌های واسطه‌ی وارداتی در بین بخش‌های اقتصادی، به ترتیب بخش صنعت (۰/۲۶۰۹۶) و بخش آب (۰/۰۰۰۰۵) بیشترین و کم‌ترین سهم را به خود اختصاص می‌دهند.

واژگان کلیدی: کالا‌های واسطه، ضریب فزاینده، رشد اقتصادی، الگوی داده - ستانده.

JEL: O40, E10

۱ - استادیار دانشگاه علامه طباطبائی Email: ejahangard@gmail.com

۲ - کارشناس ارشد اقتصاد، دانشگاه علامه طباطبائی Email: sepahvand.elham@gmail.com

۱- مقدمه

همیشه در ذهن ما این پرسش مطرح است که چرا کشورهای ثروتمند در طول قرن بیستم این قدر ثروتمند شده‌اند و در اصل چرا بعضی از کشورها درآمد سرانه‌شان بیش از ده برابر بسیاری از کشورهای دیگر است؟ چرا بعضی از کشورها همچنان فقیر مانده‌اند؛ اما، بعضی دیگر رشد و افزایش رفاه مستمر را تجربه می‌کنند؟ پرسشی دیگر این است که برای دستیابی به رفاه و آسایش مردم جامعه چه عواملی را باید به‌وجود آورد؟ این‌ها مسائلی هستند که قرن‌هاست فکر اقتصاددانان را به خود مشغول کرده است.

اقتصاددانان از دیرباز برای پاسخ به چنین پرسش‌هایی، قسمت عمده‌ی بحث‌های خود را به بیان نظریات رشد اقتصادی اختصاص داده‌اند. از اواخر دهه‌ی ۸۰، تحقیقات بسیاری در زمینه‌ی الگوهای رشد انجام گرفت که به ایجاد الگوهایی جدید به نام "الگوهای رشد درون‌زا" منجر شد. این الگوها نشان می‌دهند که ساز و کارهای درونی اقتصاد مانند آموزش، سطحی مناسب از علم و مهارت، پژوهش و ... در رشد اقتصادی تأثیر دارند. البته، هدف تئوری‌پردازان رشد درون‌زا، عدم توجه به عامل سرمایه و فناوری نیست بلکه معتقدند هر دوی این موارد از اجزای ضروری رشد هستند؛ اما، به‌کارگیری مجموعه‌ای از سیاست‌ها در کنار سرمایه و فناوری، بر نرخ رشد اقتصاد تأثیر می‌گذارد. الگوهای جدید رشد، رویکردها و الزامات سیاستی برای تحقق یک رشد پایدار را گسترش تجارت، توسعه‌ی سرمایه‌ی انسانی، ارتقا بهره‌وری و سیاست‌های کارآمد دولت می‌دانند. به عبارت دیگر، بر اساس این مطالعات، رشد اقتصادی بر اساس مجموعه‌ای از سازوکارها اتفاق می‌افتد که در این مجموعه، غیر از نهاده‌های اولیه تولید، عواملی دیگر نیز دخیل هستند. با توجه به این مسأله اگر زمینه‌ی لازم برای کارکرد این سازوکارها به‌وجود نیاید، نمی‌توان یک رشد پایدار اقتصادی را انتظار داشت.

چارلز جونز^۱ (۲۰۰۱)، بررسی که توسط رابرت سولو^۲ در زمینه رشد اقتصادی صورت گرفت یکی از الگوهای مهم رشد اقتصادی می‌باشد. سولو برای نشان دادن رشد اقتصادی پایدار متغیر بهره‌وری را به تابع تولید افزود. توسعه‌ی بهره‌وری زمانی رخ می‌دهد که بهره‌وری در طول زمان افزایش یابد. یکی از فروض اساسی سولو در الگوی رشد، فرض برون‌زا بودن بهره‌وری است. الگوی سولو با در نظر گرفتن بهره‌وری نشان می‌دهد که توسعه‌ی بهره‌وری منبع رشد پایدار است. اگر عامل بهره‌وری در تابع تولید نباشد (تابع تولید، تابعی از نیروی کار و سرمایه باشد) هیچ‌گونه رشد بلندمدتی در تولید سرانه‌ی نیروی کار یا سرمایه‌ی سرانه نیروی کار وجود ندارد؛ زیرا، بدون توسعه‌ی بهره‌وری رشد سرانه در نهایت به دلیل بازده نزولی

1. Charles Jones

2. Robert Solow

سرمایه متوقف خواهد شد. اما، توسعه‌ی بهره‌وری می‌تواند تمایل بازده‌نهایی سرمایه به کاهش را جبران کرده و در بلند مدت کشورها دارای رشد سرانه‌ای برابر با نرخ توسعه بهره‌وری باشند.

کالاهای واسطه می‌تواند همانند سرمایه، نیروی انسانی و ... به عنوان یکی از عوامل رشد و توسعه‌ی اقتصادی مورد توجه قرار گیرد. دلالت اصلی تأثیر کالاهای واسطه بر رشد و توسعه اقتصادی ناشی از دید سرمایه‌ای است که نسبت به کالاهای واسطه‌ای وجود دارد، به عبارت دیگر، در فرایند رشد، کالاهای واسطه‌ای همانند سرمایه مهم هستند. اولین شناختی که درباره‌ی کالاهای واسطه به‌دست آمده این است که آن‌ها خیلی شبیه سرمایه هستند. در واقع، تفاوت بین کالاهای واسطه و سرمایه مربوط به زمان استفاده شده می‌باشد. کالاهای واسطه نسبت به سرمایه زودتر نصب می‌شوند و در روند تولید کاملاً مستهلک می‌شوند؛ اما، سرمایه در جریان تولید به طور کامل مستهلک نمی‌شود. در بلند مدت کالاهای سرمایه‌ای و واسطه‌ای کاملاً یکسان هستند و مهم‌تر این که هر دو عامل تولید می‌باشند. اما، نکته با اهمیتی که اغلب از آن غافل شده‌اند این است که مدل‌های اقتصاد کلان و الگوهای رشد اقتصادی تاکنون اثر کالاهای واسطه‌ای را یا نادیده گرفته‌اند یا نسبت به آن کم توجهی کرده‌اند.

در این باره به تازگی چارلز جونز (۲۰۰۷) از دانشگاه استنفورد با بیان روشی جدید ضمن تأکید بر اهمیت کالاهای واسطه با استفاده از اطلاعات مربوط به جدول داده - ستانده‌ی اقتصاد ایالت متحده، نشان داده است که وجود کالاهای واسطه ضریب فزاینده اقتصاد نسبت به ضریب فزاینده استاندارد نئوکلاسیکی (زمانی که عوامل تولید تنها دو عامل نیروی کار و سرمایه است) را می‌افزاید. با این وصف در این مطالعه نیز سعی شده است برای اولین بار در ایران با استفاده از چارچوب نظری جونز به بررسی تأثیر کالاهای واسطه‌ای در رشد اقتصادی ایران با استفاده از الگوی داده - ستانده پرداخته شود. برای این منظور از جدول داده - ستانده‌ی ۱۲ بخشی سال ۱۳۸۰، مرکز آمار ایران استفاده می‌شود. به این منظور محتوای مطالب مقاله را در سه بخش سازماندهی کرده‌ایم. در بخش یک به مبانی نظری استفاده شده اشاره می‌کنیم. در بخش دوم به مطالعات تجربی انجام شده می‌پردازیم. پایه‌های آماری جدول داده - ستانده در بخش سوم بررسی می‌شود. تحلیل نتایج در بخش چهارم و در پایان، به نتیجه‌گیری خواهیم پرداخت.

۲- چارچوب نظری

رویکرد ضرایب فزاینده در ادبیات اقتصادی، به مطالعه‌ی تأثیر سیاست‌های متغیرهای سیاست‌گذاری بر متغیرهای درون‌زا می‌پردازد. این رویکرد ابتدا به‌وسیله‌ی کینز در ادبیات اقتصاد کلان مطرح شد و سپس، به‌وسیله‌ی لئونتیف و دیگران در قالب الگوی داده - ستانده بسط و گسترش یافت و مطالعات بسیاری در این باره انجام شده است. که در این قسمت توضیح مختصری درباره آن‌ها داده می‌شود.

میلر و بلیر^۱ (۱۹۸۵)، ضریب فزاینده‌ی کلان^۲ برای الگوهای مختلف آن بدین صورت می‌باشد که الگوی درآمد - مخارج یا الگوی کینزی^۳ بر اساس وضعیت رکود عمیق دهه‌ی ۱۹۳۰، طراحی و بیان شده است. مشکل اصلی و محوری اقتصاد کمبود تقاضا است و در صورت افزایش تقاضا به راحتی می‌توان عرضه را افزایش داد. ضرایب فزاینده در بحث مدل‌های تعیین درآمد یا مدل‌های درآمد - مخارج کینزی بدان معناست که با افزایش یکی از اجزای تقاضای کل، تقاضای نهایی افزایش می‌یابد و بار دیگر تقاضای کل و تولید و درآمد نیز بالا می‌رود. البته، با توجه به این که ظرفیت بیکار تولید وجود داشته و امکان تغییر تولید بدون تغییر قیمت‌ها فراهم باشد که افزون بر اثر مستقیم آن‌ها روی تقاضای کل و در نتیجه بر تولید و درآمد کل، به‌طور غیرمستقیم نیز درآمد ملی را افزایش می‌دهد، به‌طوری که یک واحد افزایش یکی از اجزای تقاضای کل بیش از یک واحد تولید و درآمد ملی را افزایش می‌دهد.

شاکری (۱۳۸۷)، پس از این که بحران بزرگ اوایل دهه‌ی ۱۹۳۰، کمی فروکش کرد و ایده‌های محوری کینز در تحلیل‌های نظری و کاربردهای سیاستی جا افتاد، سرمایه‌گذاری نسبت به تغییرات نرخ بهره واکنش نشان داد. همین تغییر باعث شد الگوی درآمد - مخارج توانایی خود را از دست بدهد و زمینه را برای یک الگوی واقعی‌تر و کارآمدتر فراهم کند. بنابراین، الگوی نئوکینزی^۴ یا دستگاه IS-LM موضوعیت یافت. همان‌طور که پیش‌تر هم گفته شد اقتصاد کینزی اقتصاد طرف تقاضا است؛ اما، پس از آن در نیمه‌ی دوم دهه‌ی ۱۹۶۰، دیگر بدون لحاظ طرف عرضه، تحلیل اقتصادی مفهومی نداشت. زیرا، ظرفیت‌ها کاملاً شده بودند و ضرورت طرح طرف عرضه اقتصاد خودنمایی می‌کرد. به مدل عرضه و تقاضای کل مدل نئوکلاسیکی - کینزی هم گفته می‌شود؛ زیرا، در آن هم دستگاه IS - LM کینزی وجود دارد، هم قیمت‌های درون‌زا و هم طرف عرضه‌ی کلاسیکی.

ضریب فزاینده مربوط به الگوهای درآمد - مخارج و IS - LM به طرف تقاضای اقتصاد توجه می‌کنند و طرف عرضه‌ی اقتصاد بدون اهمیت در این الگوها است. اما، در الگوی AD - AS مربوط به مدل‌های اقتصاد کلان افزون بر طرف تقاضای اقتصاد، طرف عرضه‌ی اقتصاد در محاسبه ضریب فزاینده تأثیر دارد. (هر دو طرف تقاضا و عرضه‌ی اقتصاد در محاسبات مربوط به ضریب فزاینده اهمیت دارند). همچنین در

1. Miller and Blair

۲. ماهیت ساختاری این الگوها به گونه‌ای است که یک افزایش در تقاضا به چند برابر در تقاضا و درآمد منجر می‌شود؛ زیرا، هر افزایشی در تقاضا معادل خود افزایش درآمد به‌وجود می‌آورد و معادل C (میل نهایی به مصرف) برابر هر افزایش درآمندی خرج می‌شود و تقاضای اضافه‌تر به‌وجود می‌آورد و این روند همین‌طور ادامه پیدا می‌کند تا جایی که مقدار افزایش درآمدهای مراحل آخر بسیار کوچک شده و افزایش تقاضای ناشی از آن هم بسیار کوچک‌تر می‌شود. (شاکری، ص ۱۴۴)

3. Keynesian Model

4. Neo Keynesian Model

محاسبه‌ی ضریب فزاینده‌های منسوب به مدل‌های اقتصاد کلان تنها کالاهای نهایی را در نظر می‌گیرند و توجه‌ای به اهمیت کالاهای واسطه ندارند و این ضرایب فزاینده همراه با بیکاری در اقتصاد و عدم اشتغال کامل عوامل تولید به دست می‌آیند. بنابراین، رشدهای اقتصادی متناسب به این مدل‌ها به طور عمده همراه با بیکاری است. در ادبیات اقتصادی به طور معمول مدل‌های رشد اقتصادی متناسب به دیدگاه طرف عرضه‌ی اقتصاد هستند یا به عبارتی، تنها عرضه‌ی اقتصاد را در نظر می‌گیرند. الگوی رشد برون‌زای سولو و الگوهای رشد درون‌زای رومر و لوکاس از این دسته الگوها هستند که به طرف عرضه‌ی اقتصاد توجه دارند.

ضریب فزاینده در قالب الگوی داده - ستانده ارزیابی از میزان تأثیرات بر ستانده‌ی کل به واسطه‌ی تغییر در عناصری که برای آن مدل اقتصادی برون‌زا هستند را انجام می‌دهد. به عبارت دیگر، ضرایب فزاینده در قالب جدول داده - ستانده نشان دهنده‌ی اثر کل ناشی از تغییر عناصر برون‌زای اقتصاد بر کل اقتصاد است. اثر کل به طور معمول به دو صورت الف- اثرات مستقیم و غیرمستقیم در الگوی داده - ستانده‌ی باز^۱ و به وسیله‌ی عناصر معکوس ماتریس لئونتیف و ب- اثرات مستقیم، غیرمستقیم و القایی در الگوی داده - ستانده‌ی بسته^۲ و به وسیله‌ی عناصر معکوس ماتریس تعمیم یافته لئونتیف تعریف می‌شود. مهم‌ترین انواع ضرایب فزاینده عبارت است از:

۱- ضرایب فزاینده‌ی تولید ناشی از تغییرات ارزش یک واحد از اجزای تقاضای نهایی

۲- ضرایب فزاینده‌ی درآمد خانوارها ناشی از افزایش تولید (توزیع درآمد نهایی)

۳- ضرایب فزاینده‌ی اشتغال ناشی از افزایش تولید

که در این جا ما روی ضرایب فزاینده‌ی تولید تمرکز می‌کنیم.

ضرایب فزاینده‌ی تولید در الگوی داده - ستانده‌ی باز

ضرایب فزاینده تولید نشان می‌دهد که به ازای تغییرات ارزش یک واحد مشخص از تقاضای نهایی (یا تغییرات ارزش یک واحد مشخص از هر یک از اجزای تشکیل دهنده‌ی آن) چه میزان از تولیدات بخش‌های مختلف اقتصادی برای چنین تغییراتی نیاز است. چگونگی محاسبه ضرایب فزاینده‌ی تولید را می‌توان با استفاده از رابطه‌ی تراز تولیدی لئونتیف محاسبه کرد. باید توجه داشت که مقایسه‌ی ضرایب

۱. الگوی داده - ستانده باز: فرض می‌شود که تقاضای نهایی برای کالاها و خدمات برون‌زاست. به این ترتیب در مدل داده - ستانده، تولید و روابط تولیدی حاکم بر فعالیت‌های اقتصادی تأثیر عمده‌ای در سیستم دارد. همچنین در سیستم داده - ستانده باز، باز بودن به معنای آن است که سطح و میزان بعضی از پارامترهای مدل، در خارج از چارچوب سیستم بررسی شده، تعیین گردیده است. (بانک مرکزی، حساب‌های ملی، ص ۷۸)

۲. الگوی داده - ستانده بسته (تعمیم یافته): افزون بر تعامل واحدهای تولیدی، تعامل مصرف کنندگان (خانوارها) و درآمد آن‌ها در موازات ساختار تولید نیز در نظر گرفته می‌شود. (یعنی مصرف و درآمد خانوارها به درون سیستم تولیدی منتقل می‌شوند)

تکاثری تولید در بخش های مختلف اقتصادی می تواند زمینه ی لازم چگونگی هزینه اضافی (به فرض دولت) را در بخش و یا بخش های مختلف اقتصادی فراهم کند. بدین ترتیب که دولت می تواند براساس مقایسه ضرایب فزاینده ی تولید در بخش های مختلف اقتصادی (و با هدف ماکزیمم سازی اثر تولید کل)، بخش یا بخش هایی از اقتصاد را شناسایی کند که با هزینه ی اضافی بر آن بخش یا بخش ها، بیشترین اثرگذاری تولید در بخش و در کل اقتصاد به وجود آورد.

ضرایب فزاینده ی تولید در الگوی تعمیم یافته ی داده - ستانده

میلر^۱ (۱۹۸۵)، برعکس الگوی داده - ستانده ی باز که در آن فقط تعامل واحدهای تولیدی در نظر گرفته می شود، در الگوهای تعمیم یافته به طور معمول افزون علاوه بر تعامل های واحدهای تولیدی، تعامل مصرف کنندگان (خانوارها) و درآمد آن ها در موازات ساختار تولید نیز در نظر گرفته می شود و به این ترتیب، افزون بر اثرات مستقیم و غیرمستقیم واحدهای تولید، اثرات القایی ناشی از مصرف و درآمد خانوارها نیز به وجود می آید. به این دلیل، ضرایب تکاثری در این نوع الگوها را ضرایب تکاثری کامل می نامند.

ضرایب فزاینده ی تولید در این نوع الگوها به دو صورت محاسبه می شود: ضرایب فزاینده ی ناقص (فقط عناصر زنجیره ای مبادلات واسطه ی بین بخشی) و دیگری ضرایب فزاینده ی کامل. (عناصر زنجیره ای مبادلات واسطه ی بین بخشی افزون بر اثرات القایی ناشی از مصرف و درآمد خانوارها) به منظور تعمیم و محاسبه ی ضرایب فزاینده ی ناقص و کامل در الگوی تعمیم یافته، لازم است که مبادلات حساب های تولید، مصرف و درآمد خانوارها در قالب یک ماتریس مشخص شود.

در چارچوب نظری بیان شده به وسیله ی چارلز جونز (۲۰۰۷ و ۲۰۱۱) از دانشگاه استنفورد، ضریب فزاینده ی الگوی داده - ستانده در چارچوب اشتغال کامل طرح شده است. از سوی دیگر، کالاهای واسطه ای را به عنوان یکی از عوامل مؤثر بر رشد اقتصادی؛ همانند سرمایه و نیروی کار در مدل خود گنجانده است و برای محاسبه ی ضریب فزاینده افزون بر کالاهای نهایی به کالاهای واسطه ای نیز توجه می کند. به همین دلیل، چارچوب طرح شده از سوی جونز در بخش بعدی معرفی می شود. برای نشان دادن این که چگونه کالاهای واسطه ضریب فزاینده ی بزرگ تری به وجود می آورند، در ابتدا مدل ساده و در ادامه مدل کلی مطرح می شود.

مدل ساده

برای پی بردن به تأثیر کالاهای واسطه برای به وجود آوردن ضریب فزاینده ی بزرگ تر فرض می کنیم تابع تولید به شکل کاب - داگلاس است که در آن $Y =$ محصول نهایی، $K =$ سرمایه، $L =$ نیروی کار و $X =$ کالاهای واسطه است:

$$Y_t = \bar{A} (K_t^\alpha L_t^{1-\alpha})^{1-\sigma} X_t^\sigma$$

محصول نهایی می تواند برای مصرف، سرمایه گذاری و یا این که برای چندین دوره نگه داری و به عنوان کالای واسطه استفاده شود. برای ساده سازی فرض می شود بخش ثابت $\bar{S}$ از محصول نهایی برای سرمایه گذاری و بخش ثابت $\bar{X}$ به عنوان کالای واسطه به کار برده می شود:

$$K_{t+1} = \bar{S} Y_t + (1 - \delta) K_t$$

$$X_{t+1} = \bar{X} Y_t$$

مصرف به وسیله ی $C_t = (1 - \bar{S} - \bar{X}) Y_t$ تعیین می شود. همچنین فرض می شود که نیروی کار برونزا و ثابت است. تعادل پایدار جایی می باشد که $y_t = \frac{Y_t}{L_t}$ است:

$$y^* = \frac{Y}{L} = (\bar{A} \bar{X}^\sigma (\frac{\bar{S}}{\delta})^{\alpha(1-\sigma)})^{\frac{1}{(1-\alpha)(1-\sigma)}}$$

آنچه از رابطه ی به دست آمده فهمیده می شود این است که با افزایش یک درصد بهره وری $\bar{A}$ محصول کل بیش از یک درصد افزایش می یابد؛ زیرا، ضریب فزاینده $\frac{1}{(1-\alpha)(1-\sigma)}$ است. در صورت نبود کالاهای واسطه ($\sigma = 0$) ضریب فزاینده $\frac{1}{1-\alpha}$ (همان ضریب فزاینده نئوکلاسیکی می باشد) است. افزایش در بهره وری محصول را افزایش می دهد که به سرمایه ی بیشتر منجر شده و این خود به معنای محصول بیشتر است در نتیجه نیاز به کالای واسطه بیشتر می شود که این نیز محصول را افزایش می دهد. به طور کلی، با اضافه شدن کالاهای واسطه اثر بزرگ تری در محصول نهایی به وجود می آید.^۱

مدل کلی

فرض می شود اقتصاد شامل N بخش است که هر بخش سرمایه، نیروی کار و کالاهای واسطه داخلی و وارداتی را برای تولید محصول به کار می برد. محصول تولید شده می تواند برای مصرف نهایی یا به عنوان کالای واسطه در تولید به کار گرفته شود. توصیف را برای یک بخش از اقتصاد شروع می کنیم و به دیگر بخش ها تعمیم می دهیم (چون تابع تولید در تمامی بخش ها به شکل کاب - داگلاس می باشد که بازدهی نسبت به مقیاس ثابت^۲ را به نمایش می گذارد) و سپس، منابع استفاده شده را به تعادل رقابتی با مالیات تخصیص می دهیم.

1. Jones, p 5 - 7

2. Constant return to Scales

هر N بخش تابع تولید کاب-داگلاس را به کار می‌برند:

$$Y_i = A_i (K_i^{\alpha_i} H_i^{1-\alpha_i})^{1-\sigma_i-\lambda_i} d_{i1}^{\sigma_{i1}} d_{i2}^{\sigma_{i2}} \dots d_{iN}^{\sigma_{iN}} m_{i1}^{\lambda_{i1}} m_{i2}^{\lambda_{i2}} \dots m_{iN}^{\lambda_{iN}}$$

i نشان‌دهنده بخش و A_i بهره‌وری و درون‌زا برای هر بخش است. K_i و H_i به ترتیب مقادیر سرمایه‌ی فیزیکی و سرمایه‌ی انسانی استفاده شده در بخش i هستند. d_{ij} کالای واسطه‌ی داخلی و m_{ij} کالای واسطه‌ی وارداتی بخش j که در بخش i استفاده می‌شود.

همچنین مقدار پارامترهایی که این تابع تولید را برآورد می‌کند، بدین صورت می‌باشد که

$$\sigma_i \equiv \sum_{j=1}^N \sigma_{ij}$$

و $\lambda_i \equiv \sum_{j=1}^N \lambda_{ij}$ ؛ $0 < \alpha_i < 1$ ؛ بنابراین، تابع تولید بازدهی ثابت نسبت به مقیاس را نشان می‌دهد. افزون بر این هر کالای تولید داخلی می‌تواند برای مصرف نهایی یا به عنوان واسطه استفاده شود:

$$j = 1, 2, 3, \dots, N$$

$$c_j + \sum_{i=1}^N d_{ij} = Y_j$$

با مصرف کالاهای مختلف مطلوب به دست می‌آید که درآمد ملی از طریق آن‌ها قابل محاسبه است.

تابع Y خطی - لگاریتمی^۱ به صورت $Y = C_1^{\beta_1} C_2^{\beta_2} \dots C_N^{\beta_N}$ و در آن $\sum_{i=1}^N \beta_i = 1$ می‌باشد.

$$C + X = Y$$

کالاهای نهایی برای مصرف و صادرات به کار برده می‌شوند:

دریافتی حاصل از صادرات برای وارد کردن کالاهای واسطه پرداخت می‌شود، پس توازن تجاری را

می‌توان به صورت زیر اعمال کرد:

$$\bar{P} X = \sum_{i=1}^N \sum_{j=1}^N \bar{p}_j m_{ij}$$

$\bar{P}$ قیمت ثابت جهانی برای کالای نهایی و $\bar{p}_j$ قیمت ثابت جهانی برای کالاهای واسطه‌ای وارداتی است.

میزان سرمایه‌ی فیزیکی و سرمایه‌ی انسانی ثابت و برون‌زا فرض می‌شود:

$$\sum_{i=1}^N H_i = H, \quad \sum_{i=1}^N K_i = K$$

تعادل رقابتی با مالیات

برای تخصیص منابع در اقتصاد، تعادل رقابتی را با اختلال مالیاتی در نظر می‌گیریم. مالیات‌ها به طور دقیق می‌توانند به بخش خاصی بسته شوند؛ اما، اغلب نمی‌توانند نشان‌دهنده‌ی سیاستی باشند که به یک بخش بیش از دیگر بخش‌ها توجه می‌کنند.

تعریف: تعادل رقابتی با مالیات شامل کمیت‌های $C, Y, X, Y_i, H_i, K_i, c_i, d_{ij}, m_{ij}$ و قیمت‌های w و p_j برای $i=1, 2, \dots, N$ و $j=1, 2, \dots, N$ است که:

۱. $\{c_i\}$ ماکزیم سازی سود تولیدکننده‌ی نمونه در بازار رقابتی کامل را حل می‌کند.

$$\max_{\{c\}} \bar{P} C_1^{\beta_1} C_2^{\beta_2} \dots C_N^{\beta_N} - \sum_{i=1}^N p_i c_i$$

۲. $\{d_{ij} \text{ و } m_{ij}\}, H_i, K_i$ مسأله‌ی حداکثرسازی سود تولیدکننده‌ی نمونه در بخش‌های $i=1, 2, \dots, N$ را در بازار رقابت کامل حل می‌کند:

$$\max_{\{d_{ij}, m_{ij}\}, K_i, H_i} \{1 - \tau_i\} A_i (K_i^{\alpha_i} H_i^{1-\alpha_i})^{1-\sigma_i-\lambda_i} d_{i1}^{\sigma_{i1}} d_{i2}^{\sigma_{i2}} \dots d_{iN}^{\sigma_{iN}} m_{i1}^{\lambda_{i1}} m_{i2}^{\lambda_{i2}} \dots m_{iN}^{\lambda_{iN}} - \sum_{j=1}^N p_j d_{ij} - \sum_{j=1}^N \bar{p}_j m_{ij} - rK_i - wH_i$$

۳. تسویه کننده‌ی بازارها

$$\sum_{i=1}^N K_i = K \quad r \text{ بازار سرمایه را تسویه می‌کند.}$$

$$\sum_{i=1}^N H_i = H \quad w \text{ بازار نیروی کار را تسویه می‌کند.}$$

$$c_j + \sum_{i=1}^N d_{ij} = Y_j \quad p_j \text{ بخش } j \text{ بازار را تسویه می‌کند.}$$

۴. تراز تجاری حول X

دریافتی حاصل از صادرات برای وارد کردن کالاهای واسطه پرداخت می‌شود، پس توازن تجاری را اعمال می‌کنیم.

$$\bar{P} X = \sum_{i=1}^N \sum_{j=1}^N \bar{p}_j m_{ij}$$

۵. تابع تولید برای Y_i و Y

$$Y_i = A_i (K_i^{\alpha_i} H_i^{1-\alpha_i})^{1-\sigma_i-\lambda_i} d_{i1}^{\sigma_{i1}} d_{i2}^{\sigma_{i2}} \dots d_{iN}^{\sigma_{iN}} m_{i1}^{\lambda_{i1}} m_{i2}^{\lambda_{i2}} \dots m_{iN}^{\lambda_{iN}}$$

$$Y = C_1^{\beta_1} \dots C_N^{\beta_N}$$

$$C + X = Y \quad ۶. \text{ مصرف}$$

معادله‌های فوق به طور ضمنی تعریف تعادل را در بر می‌گیرند^۱.

موارد خاص

الف - ضریب فزاینده در مورد خاص

تحلیل یک مورد خاص می تواند در به دست آوردن دیدگاه درباره ی چگونگی کارکرد مدل مفید باشد. فرض می کنیم همه ی بخش ها محصول یکسان و انعطاف پذیری را با توجه به کالاهای واسطه ی داخلی و وارداتی تولید می کنند. مصرف در بخش ها می تواند متفاوت باشد. فرض می کنیم هر بخش ۵۰ درصد درآمد خود را صرف کالاهای واسطه کند، در این حالت ضریب فزاینده به صورت زیر محاسبه می شود:

قضیه: فرض می شود $\sigma_{ij} = \bar{\sigma}$ و $\lambda_i = \sum_{j=1}^N \lambda_{ij} = \bar{\lambda}$ که برای همه ی آنها $\bar{\sigma}$ و $\bar{\lambda}$ اعداد مثبتی هستند که مجموع آنها کم تر از یک است.

$$\frac{\partial \log Y}{\partial \log A} = \mu_1 = \frac{\beta(1-B)^{-1}}{1-\beta(1-B)^{-1}\bar{\lambda}} = \frac{1}{1-(\bar{\sigma}+\bar{\lambda})}$$

این مدل خاص دو نکته ی کلی را درباره ی مدل نشان می دهد. اولاً، پراکندگی در ماتریس داده - ستانده سهم کالاهای واسطه ی، B اهمیتی خاص ندارد. ثانیاً، واردات ضریب فزاینده را کاهش می دهد.

در این قضیه $\bar{\sigma} + \bar{\lambda}$ سهم کالاهای واسطه ای است که ضریب فزاینده شامل آن می شود و ارتباطی به ترکیب بین کالاهای وارداتی و داخلی ندارد؛ زیرا، در این مورد تراز تجاری برای بلند مدت وارد مدل شده است. بنابراین، صادرات برای وارد کردن کالا استفاده می شود.

ب - تناسب در مالیات ها

دومین مورد خاص به بررسی اختلال مالیاتی می پردازد. ابتدا، حالتی را که سهم کالاهای واسطه در تولیدات هر بخش یکسان و مالیات متناسب با $\tau_i = \bar{\tau}$ است را بررسی می کنیم.

قضیه: فرض می شود $\sigma_{ij} = \hat{\sigma}$ ، $\lambda_{ij} = \hat{\lambda}$ ، $\beta_i = \frac{1}{N}$ ، $\tau_i = \bar{\tau}$ ، بنابراین:

$$\log C = \text{Constant} + \frac{(\bar{\sigma}+\bar{\lambda})}{1-(\bar{\sigma}+\bar{\lambda})} \log(1-\bar{\tau}) + \log\left(1-(1-\bar{\tau})(\bar{\sigma}+\bar{\lambda})\right)$$

که $\bar{\lambda} = N \hat{\lambda}$ و عدد ثابت مجموعه ای از ضوابط است که به بستگی ندارد. مصرف به شکل U معکوس می باشد که با $\bar{\tau} = 0$ رأس آن به دست می آید. باید به این نکته توجه کرد که اثر تغییر نرخ مالیات بر GDP در اصل بستگی به $\bar{\sigma} + \bar{\lambda}$ دارد. اگر کالاهای واسطه در اقتصاد وجود نداشته باشند، مالیات بر محصول بی اثر است.

مطالعات تجربی

دو نگرش متعارف و نوین درباره‌ی ضریب فزاینده وجود دارد. از منظر روش متعارف مطالعات بسیاری به وسیله‌ی پژوهشگران داخلی انجام شده است. بزازان (۱۳۸۴) به بررسی پیوندهای پسین و پیشین سستی حمل و نقل ایران می‌پردازد که نتایج آن براساس جداول داده - ستانده سال‌های ۱۳۵۲، ۱۳۶۵، ۱۳۷۰ و ۱۳۷۹، نشان می‌دهد که بخش حمل و نقل ارتباط قوی با بخش صنعت دارد.

شریفی و عزیزاده (۱۳۸۱) نیز با استفاده از ماتریس حسابداری اجتماعی پیوندهای پسین کلی فعالیت‌ها را در استان گلستان محاسبه می‌کنند این پژوهش، اثر انواع مخارج دولت را با استفاده از تحلیل ضرایب ماتریس حسابداری اجتماعی برتولید، ارزش افزوده و اشتغال استان گلستان بررسی می‌کند. به این منظور، با تعیین میزان تأثیر مخارج دولت بر متغیرهای اقتصادی منطقه و تحلیل این نتایج به پرسش‌های پژوهش درباره‌ی چگونگی تأثیرگذاری مخارج دولت بر تولید بخش‌های اقتصادی، ارزش افزوده و اشتغال منطقه پاسخ می‌دهد. نتایج آن‌ها نشان می‌دهد که مخارج دولت در بخش‌های خدمات عمومی و ماشین آلات نسبت به دیگر بخش‌ها، تحرک بیشتری در اقتصاد منطقه گلستان را موجب شده است.

کشاورز حداد و چراغی (۱۳۸۶) طی مطالعه‌ای با استفاده از جدول داده - ستانده‌ی سال ۱۳۷۵، به بحث رتبه‌بندی پتانسیل‌های تولیدی و اشتغال‌زایی بخش‌های اقتصادی ایران پرداخته‌اند. نتایج به‌دست آمده نشان می‌دهد که بخش پوشاک با پیوند پیشین (ضریب فزاینده) ۰/۳۱۴ نفر - شغل و ضریب فزاینده‌ی مستقیم ۰/۲۶۴ و غیر مستقیم ۰/۵ نفر - شغل در رتبه‌ی نخست قرار می‌گیرد.

در مطالعه‌ای دیگر جهانگرد (۱۳۷۹) با استفاده از جدول داده - ستانده‌ی سال ۱۳۷۰، بحث ضریب فزاینده تصادفی داده - ستانده در ایران را بررسی و به جای برآورد نقطه‌ای از ضریب فزاینده، به برآورد فاصله‌ای ضریب فزاینده پرداخته است. در این مطالعه از جدول داده - ستانده مرکز آمار ایران در قالب ۷۸ بخش اقتصادی استفاده کرده و مدل کوانت را برای برآورد ضرایب فزاینده‌ی تولید و درآمد بخش‌های اقتصادی ایران به کار برده است. در این مطالعه بیشترین برآورد فاصله‌ای (دامنه بالا) ضریب فزاینده‌ی تولید مربوط به بخش‌های آلومینیوم و غیره، خدمات دفاعی و انتظامی، دارو و محصولات دارویی، ماشین آلات کشاورزی و آب است و کم‌ترین میزان ضرایب فزاینده (دامنه‌ی پایین) مربوط به بخش‌های نفت خام و گاز طبیعی و خدمات بازرگانی و خدمات املاک و مستغلات است.

صامتی و نراقی (۱۳۸۲) در مطالعه‌ای میزان اشتغال‌زایی و اهمیت بخش مسکن استان اصفهان را با به‌کارگیری جدول داده - ستانده منطقه‌ای تدوین شده با روش GRIT و محاسبه‌ی ضرایب فزاینده‌ی اشتغال و پیوندهای پسین و پیشین را بررسی کرده‌اند. در این تحقیق جدول IO ملی سال ۱۳۷۰ که یک جدول ۷۸ بخشی است، به ۵۰ بخش برای استان اصفهان کاهش یافته و قیمت‌های جدول را به قیمت‌های سال ۱۳۷۵،

تعدیل کرده‌اند. نتایج این مطالعه نشان می‌دهد که بخش تأمین، تصفیه و توزیع آب و سه زیر بخش بالاترین قدرت اشتغال‌زایی را در میان ۵۰ گروه عمده‌ی فعالیت استان اصفهان به خود اختصاص داده‌اند. همچنین، نتایج محاسبه و مقایسه پیوندهای پسین و پیشین بیانگر این مطلب هستند که بخش مسکن از پیوند پسین قوی‌تری نسبت به پیوند پیشین برخوردار است، به طوری که از نظر پیوندهای پسین در رتبه‌ی هفتم و از نظر پیوندهای پیشین در جایگاه بیستم و هشتم قرار می‌گیرد.

منصوری (۱۳۸۷) در مطالعه‌ای با تمرکز بر فعالیت‌های ICT ایران و الگوی داده - ستانده به محاسبه‌ی ضرایب فزاینده‌ی کلان با محاسبه‌ی ریشه‌ها و بردارهای مشخصه پرداخته است. بدین منظور از جدول داده - ستانده سال ۱۳۷۸، بانک مرکزی به منظور شناسایی مناسب‌ترین سیاست‌های کنترلی تقاضا برای فعالیت‌های فناوری اطلاعات و ارتباطات ایران با محاسبه ضرایب فزاینده‌ی کلان استفاده کرده است. نتایج نشان می‌دهد که سیاست ۱، سیاست مسلط برای افزایش تولید بوده و ترکیب دو سیاست ۱ و ۳ با ضرایب عددی $a_1 = 0/9$ و $a_2 = 0/1$ بیشترین تأثیرگذاری را بر افزایش تولید فعالیت‌های فناوری اطلاعات و ارتباطات اقتصاد ایران دارد. اما، تاکنون مطالعه‌ای با استفاده از روش جدید در ایران صورت نگرفته است. در جهان هم تمرکز بیشتر بر ضریب فزاینده متعارف بوده است. برای نشان دادن اهمیت کالاهای واسطه بر رشد اقتصادی جونز (۲۰۰۷) از رویکرد داده - ستانده و تکنیک ضریب فزاینده تولید استفاده کرده است. در این مطالعه، وی از جدول داده - ستانده سال ۲۰۰۰، اقتصاد ایالت متحده و جداول داده - ستانده ۳۵ کشور از کشورهای عضو سازمان همکاری اقتصادی و توسعه^۱ استفاده کرده است.

جونز (۲۰۰۷) با توجه به اطلاعات جدول داده - ستانده‌ی ۴۸ بخشی سال ۲۰۰۰، ماتریس داده - ستانده ایالت متحده، ژاپن و چین را رسم کرده است که نکات مهم آن‌ها عبارت است از: قطر ماتریس داده - ستانده سهم کالاهای واسطه در تولید ۴۸ کالا را نشان می‌دهد (تنها سهم‌های بزرگ‌تر از ۲٪، ۴٪ و ۸٪ را نشان می‌دهد)، ماتریس داده - ستانده به طور نسبی پراکنده است؛ زیرا، تعداد کمی از کالاهای اصلی به وسیله‌ی صنایع بسیاری و آن هم به میزان قابل ملاحظه‌ای به کار گرفته می‌شوند.

ضریب فزاینده‌ی این کشورها نیز به وسیله‌ی جونز محاسبه شده است که بالاترین حد ضریب فزاینده برای چین با ۲/۵۳ و کم‌ترین حد آن مربوط به یونان با ۱/۵۱ و هند ۱/۵۹ است. جالب این است که چین و هند در گروه کشورهای فقیر جای می‌گیرند. همچنین، مقدار متوسط ضریب فزاینده برای ۳۵ کشور ۱/۹ است. ضریب فزاینده ایالت متحده در این قسمت ۱/۷۷ به دست آمد.

در مطالعه‌ای دیگر که جونز (۲۰۱۰) برای ایالت متحده انجام داده است، با استفاده از ضریب فزاینده و ساختار داده - ستانده اقتصاد به رشد و توسعه‌ی اقتصادی پرداخته است. در این مطالعه، جونز همانند مطالعه‌ی سال ۲۰۰۷ خود ماتریس داده - ستانده را برای کشورهای ایالت متحده، ژاپن و چین رسم کرده و آن‌ها را با یکدیگر مقایسه کرد که نتایج به دست آمده با نتایج آن مطالعه کاملاً یکسان است. جونز در مطالعه‌ی خود بیان می‌کند که از اطلاعات مربوط به جداول داده - ستانده به چند نکته می‌توان پی برد؛ اولاً با استفاده از مدل ساده می‌توان به فرمولی برای ضریب فزاینده دست یافت که نشان دهنده‌ی ارتباط بین سهم کالاهای واسطه ($\hat{\lambda} = \hat{\sigma} + \bar{\sigma}$) و ضریب فزاینده است، فرمول برای ضریب فزاینده $\frac{1}{1-\bar{\sigma}}$ می‌باشد. ثانیاً بین ماتریس داده - ستانده تمامی کشورها درجه‌ای از تشابه وجود دارد. میزان تفاوت بین درجه‌ی تشابه بین ماتریس داده - ستانده مربوط به سطح تکنولوژی و تخصیص است. زمانی که سطح تکنولوژی در تابع تولید کشورها با یکدیگر متفاوت باشد، به ازای این میزان تفاوت در سطوح مختلفی از توسعه قرار می‌گیرند و ساختار اقتصادی آن‌ها نیز با هم متفاوت است. (هر چه میزان تفاوت سطح تکنولوژی بیشتر باشد، ساختار داده - ستانده نیز متفاوت‌تر می‌باشد) در ارتباط با تخصیص منابع، تخصیص در سطوح خرد بهره‌وری کل عوامل تولید را در سطح کلان کاهش می‌دهد.

۳- پایه‌های آماری

کالاهای واسطه‌ای در اقتصاد کشورها اهمیت بسیاری دارد، به گونه‌ای که آن‌ها را یکی از محرک‌های توسعه و رشد اقتصادی می‌دانند. اما، مدل‌های اقتصاد کلان و الگوهای رشد اقتصادی تا کنون تأثیر کالاهای واسطه‌ای را نادیده گرفته یا به آن کم توجهی کرده‌اند. در فرایند رشد، کالاهای واسطه‌ای همانند سرمایه مهم هستند. اولین شناختی که درباره‌ی کالاهای واسطه به دست آمده این است که آن‌ها خیلی شبیه سرمایه هستند. در واقع، تفاوت بین کالاهای واسطه و سرمایه مربوط به زمان استفاده شده می‌باشد. کالاهای واسطه نسبت به سرمایه زودتر نصب می‌شوند و در روند تولید کاملاً مستهلک می‌شوند؛ اما، سرمایه در جریان تولید به طور کامل مستهلک نمی‌شود. در بلند مدت کالاهای سرمایه‌ای و واسطه‌ای کاملاً یکسان هستند و مهم‌تر این که هر دو عامل تولید می‌باشند. پایه‌های آماری این پژوهش را جدول داده - ستانده سال ۱۳۸۰، مرکز آمار ایران تشکیل می‌دهد. این جدول یک جدول ۱۲ بخشی است که براساس آخرین دستورالعمل تهیه و تنظیم جدول داده - ستانده منتشر شده از سوی سازمان ملل در سال ۱۹۹۹، و سیستم حساب‌های ملی سال ۱۹۹۳ مصوب سازمان ملل، بانک جهانی، صندوق بین‌المللی پول، کمیسیون جوامع اروپایی و سازمان توسعه و همکاری اقتصادی تدوین و مفاهیم مندرج در آن به صورت بخش در بخش و با تکنولوژی بخش تهیه شده است.

برای تحلیل های داده - ستانده، ماتریس داده - ستانده مربع یا متقارن مورد نیاز است؛ زیرا، تنها از یک ماتریس مربع می توان برای به دست آوردن معکوس لئونتیف و ضریب فزاینده استفاده کرد. به همین دلیل، در این تحقیق از جدول داده - ستانده سال ۱۳۸۰، ایران که به صورت جدول داده - ستانده متقارن بخشی با فرض تکنولوژی بخش تجمیع شده استفاده می کنیم. در ابتدا جدول داده - ستانده سال ۱۳۸۰، به صورت ۴۸ بخشی محاسبه شده بود؛ اما، به دلیل عدم دسترسی به آمار و اطلاعات به صورت زیر بخشی برای اشتغال مجبور به تجمیع بخش ها شدیم تا این که در نهایت جدول داده - ستانده ی ۱۲ بخشی برای به کارگیری در این پژوهش آماده شد.

توفیق (۱۳۷۱)، در جداول داده - ستانده، واردات به چهار صورت ظاهر می شود: ۱) در یک ستون به تفکیک بر حسب بخش های مبدا، به طور معمول یکی از دو ستون قسمت عرضه ی فراورده ها یا به صورت بردار منفی در قسمت تقاضای نهایی. در این صورت واردات میان فراورده های مشابه داخلی تقسیم شده، تفاوتی میان این دو گروه فراورده وجود ندارد. ۲) در یک سطر به تفکیک بر حسب بخش های مقصد، به طور معمول در زیر جدول جذب، در این صورت همه ی داد و ستدهای واسطه تنها از فراورده های داخلی هستند. ۳) واردات رقابتی به صورت بردار منفی در یک ستون در قسمت تقاضای نهایی به تفکیک بخش مبدا و واردات غیر رقابتی یا مکمل به صورت یک سطر زیر جدول به تفکیک بخش های مقصد. در این حالت واردات رقابتی میان فراورده های مشابه داخلی تقسیم شده، واردات مکمل جداگانه در نظر گرفته می شود. ۴) به تفکیک بخش های مبدا و مقصد، یعنی به صورت ماتریس کامل واردات. در این حالت در عمل دو جدول، یکی برای تولیدات داخلی و دیگری برای واردات تنظیم شده است.

برای جدا سازی تولیدات داخلی از کالاهای وارداتی چندین روش مختلف وجود دارد که توضیح مختصری درباره ی برخی از آن ها داده می شود. روش پیشنهادی دیازنباخر^۱ (۲۰۰۵) استفاده از ضریب $\pi = \frac{x_i - f_i}{x_i - f_i + m_i}$ است. در این روش ضریب π از تقسیم تولیدات داخلی بر تولید کل به دست آمده است که در آن $x_i - f_i$ بیانگر d_i (تولیدات داخلی) و $x_i - f_i + m_i$ بیانگر تولید کل می باشد. در این جا x_i ماتریس ستانده، f_i ماتریس تقاضای نهایی و m_i ماتریس واردات است.

روش دیگری که به وسیله ی میلر برای جداسازی واردات از تولیدات داخلی استفاده شده، به کارگیری ضریب $\Gamma_i = \frac{m_i}{z_i + f_i}$ است. این ضریب از تقسیم واردات بر ستانده به دست می آید که z_i مبادلات واسطه ای، f_i بردار تقاضای نهایی و m_i بردار واردات است.

روش سومی که برای جداسازی واردات از تولیدات داخلی به کار برده می‌شود، روش نسبت عرضی داخلی^۱ است که به صورت زیر بیان می‌شود:

$$d_i = \frac{X_i - E_i}{X_i + M_i - E_i}$$

در رابطه‌ی بالا d_i نسبت عرضی داخلی بخش i ام، X_i ارزش تولید ناخالص داخلی، E_i ارزش صادرات و M_i ارزش واردات بخش i ام را نشان می‌دهند. $(X_i - E_i)$ = عرضه و $(X_i + M_i - E_i)$ = تقاضا) نسبت یاد شده بین صفر و یک در نوسان است. اگر $d_i = 1$ باشد؛ یعنی این که بخش i ام در فرایند تولید خود فقط از داده‌های تولید شده داخلی استفاده می‌کند. در غیر این صورت ($d_i > 0$) یعنی بخش i ام در فرایند تولید خود قسمتی از داده‌های تولید شده داخلی و قسمتی هم از واردات استفاده می‌کند.

در جدول داده - ستانده‌ی سال ۱۳۸۰، نسبت عرضی داخلی محاسبه شده برای بخش ساختمان صفر می‌شود و این به معنای صفر بودن سطر مربوط به بخش ساختمان در ماتریس کالاهای واسطه‌ای وارداتی است که این سطر صفر در روند محاسبات علایم معرفی شده برای حل مدل مشکلاتی را به وجود می‌آورد. به همین دلیل، بخش یاد شده را با بخش بازرگانی، رستوران و هتلداری ادغام شده است. سیستم حساب‌های ملی به منظور انجام تحلیل‌های اقتصادی یکسری جداول پشتیبانی را به عنوان مکمل جداول پایه‌ی عرضه و مصرف پیشنهاد می‌کند که یکی از آن‌ها جدول واردات است. در جدول داده - ستانده‌ی سال ۱۳۸۰، مبادلات کالا و خدمات واسطه بین بخش داخلی و واردات واسطه به طور مجزا محاسبه و ثبت شده است. ولی، از آنجا که روش‌شناسی و چگونگی فرایند محاسبه‌ی چنین جدولی در گزارش مربوطه بحث نشده است، به همین دلیل در این مقاله از روش معرفی شده به عنوان روش نسبت عرضی داخلی برای جداسازی واردات از تولیدات داخلی استفاده می‌شود.

در جدول داده - ستانده‌ی سال ۱۳۸۰، میزان پرداختی به نیروی انسانی در دو سطر جداگانه جبران خدمات کارکنان و درآمد مختلط آورده شده است، سطر جبران خدمات نشان دهنده‌ی میزان پرداختی به نیروی کار و سطر درآمد مختلط نشان دهنده‌ی فعالیت‌هایی است که به وسیله‌ی خانوار انجام می‌شود و در آن به جای به کارگیری کارکنان، فرد یا اعضای خانوار به عنوان کارکنان بدون مزد به کار مشغول می‌باشند. در تابع تولید نئوکلاسیکی از یک سو عوامل تولید نیروی کار و سرمایه می‌باشند و از سوی دیگر، تابع تولید به شکل تابع تولید کاب - داگلاس است که بازدهی نسبت به مقیاس ثابت را به نمایش می‌گذارد. به همین دلایل، ضریب فزاینده نئوکلاسیکی همان سهم عوامل تولید از ارزش افزوده است. در ضمن، سهم عوامل تولید با توجه به میزان پرداخت به آن‌ها (برای جدول داده - ستانده‌ی سال ۱۳۸۰ عبارت است از:

جبران خدمات کارکنان، خالص مالیات بر تولید و واردات، خالص درآمد مختلط، خالص مازاد عملیاتی و مصرف سرمایه ثابت) از جداول داده - ستانده قابل محاسبه است.

برای محاسبه‌ی شرط تخصیص بخشی کالاهای واسطه داخلی و کالاهای واسطه وارداتی نیاز به محاسبه‌ی شاخص ضمنی قیمت است. (مربوط به جدول ۲ می باشد) اما، آمار مستقلی برای شاخص ضمنی قیمت ها در ایران موجود نمی باشد بلکه باید شاخص ضمنی قیمت ها را بسته به این که شاخص ضمنی قیمت ارزش افزوده یا شاخص ضمنی قیمت هزینه‌ی واسطه مورد نیاز است را محاسبه کرد. در این مطالعه شاخص ضمنی قیمت هزینه‌ی واسطه استفاده می شود، برای محاسبه‌ی شاخص ضمنی قیمت هزینه‌ی واسطه، هزینه‌ی واسطه هر بخش به قیمت جاری (سال ۱۳۸۰) را تقسیم بر هزینه‌ی واسطه‌ی بخش مذکور به قیمت سال پایه (سال ۱۳۷۶) می شود. در جدول ۱ محاسبات مربوط به شاخص ضمنی قیمت هزینه‌ی واسطه برای بخش های مختلف اقتصاد ایران در سال ۱۳۸۰، نشان داده می شود.

جدول ۱ - شاخص ضمنی قیمت هزینه‌ی واسطه

ردیف (۱)	بخش (۲)	هزینه‌ی واسطه به قیمت ثابت (۳)	هزینه‌ی واسطه به قیمت جاری (۴)	شاخص ضمنی
۱	کشاورزی	۱۴۴۵۲/۷۸	۲۵۸۵۷/۸۶	۱/۷۸۹۱۲
۲	نفت و گاز	۳۱۰۲/۶۴۶	۱۴۷۰۳/۴۳	۴/۷۳۸۹۹
۳	معادن	۱۶۰۱/۴۷۲	۱۲۵۵	۰/۷۸۳۶۵
۴	صنعت	۵۶۳۱۴/۸۳	۱۲۲۴۴۱/۱	۲/۱۷۴۲۲
۵	آب	۷۳۲/۹۴۲	۲۲۰۶/۲۴۹	۳/۰۱۰۱۲
۶	برق	۲۴۴۳/۷۸۹	۱۰۹۴۴/۸	۴/۴۷۸۶۱
۷	ساختمان، بازرگانی، رستوران و هتلداری	۳۵۵۵۸/۰۲	۶۹۴۳۶/۷۲	۱/۹۵۲۷۷
۸	حمل و نقل و انبارداری	۳۷۵۵۶/۸۶	۸۵۱۵۵/۳۹	۲/۲۶۷۳۷
۹	ارتباطات	۸۵۸/۹۶۰۴	۳۲۰۱/۴۳۲	۳/۷۲۷۱۰
۱۰	خدمات مالی	۳۱۵۲/۱۴۶	۴۹۵۰/۰۶۴	۱/۵۷۰۳۷
۱۱	خدمات عمومی	۱۰۶۴۵/۹۸	۲۸۵۷۱/۳۶	۲/۶۸۳۷۷
۱۲	دیگر خدمات	۲۸۰۵/۴۵۲	۵۴۸۷/۲۴۳	۱/۹۵۵۹۲

مأخذ: کلیه داده‌های ستون‌های (۳) و (۴) از مرکز آمار ایران گرفته شده است و ستون (۵) محاسبات محقق است.

قیمت ثابت جهانی برای کالاهای واسطه‌ای وارداتی ($\bar{P}$) با توجه به کشورهای عضو OECD به دست می‌آید. برای محاسبه‌ی قیمت ثابت جهانی از آمار و اطلاعات WDI 2008^۱ استفاده می‌شود. در ضمن، برای محاسبه‌ی بهره‌وری معرفی شده در جدول ۲ نیاز به آمار اشتغال است که محاسبات لازم برای به دست آوردن اشتغال بخش‌ها از سوی دفتر نظارت برنامه‌ی معاونت برنامه‌ریزی و نظارت راهبردی ریاست جمهوری انجام شده است.

۴- تحلیل و تفسیر نتایج

برای حل مدل، نیاز به معرفی برخی علایم جبری است که در جدول ۲ به صورت خلاصه نشان داده می‌شود.

ضریب فزاینده‌ی تولید داده - ستانده به وسیله μ منعکس می‌شود. به صورت بردار ثابتی است. (برای هر بخش عدد مشخصی به عنوان ضریب فزاینده تولید محاسبه می‌شود)

$$\mu_i = \frac{\beta(1-B)^{-1}1}{1-\beta(1-B)^{-1}\lambda_i} = \frac{1}{1-\sigma_i-\lambda_i}$$

برای به دست آوردن نتایج رابطه‌ی فوق را به صورت تفکیک شده بررسی می‌کنیم. ماتریس $L = (I - B)^{-1}$ به عنوان معکوس لئونتیف شناخته شده است. l_{ij} درایه‌های ماتریس است که این چنین تفسیر می‌شود: (با نبود تجارت، $\lambda = 0$) با افزایش ۱٪ بهره‌وری بخش j ، محصول بخش i به میزان l_{ij} ٪ افزایش می‌یابد و این نشان می‌دهد که اثرات مستقیم و غیرمستقیم محاسبه شده‌اند. با ضرب ماتریس معکوس لئونتیف در بردار وزنی ارزش افزوده (β) می‌توانیم چگونگی تغییر در بهره‌وری بخش j و اثرات آن بر ارزش افزوده اقتصاد را نشان دهیم. با وجود تجارت، ضریب فزاینده‌ی داده - ستانده از طریق عامل $\frac{1}{1-\beta(1-B)^{-1}\lambda}$ تعدیل می‌شود؛ (عامل مذکور از یک بزرگ‌تر است) در نتیجه، تجارت ضریب فزاینده‌ی تولید را بیشتر تقویت می‌کند تا این که باعث تضعیف آن شود.

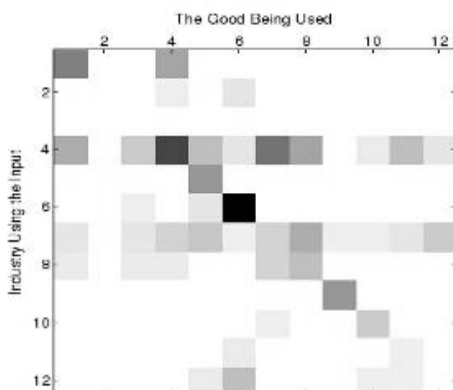
جدول ۲ - علایم لازم برای حل مدل

توضیحات	درایه	علایم
ماتریس $(N \times N)$:		
ماتریس داده - ستانده سهم کالاهای واسطه	σ_{ij}	B
ماتریس توان کالا واسطه تعدیل شده با مالیات	$(1 - \tau_i)\sigma_{ij}$	$\bar{B}$
ماتریس همانی	—	I
بردار $(N \times 1)$:		
بردار یکه	1	1
بردار توان در تولید کالاهای نهایی	β_i	β
$\gamma \equiv (I - \bar{B})^{-1}\beta; \frac{p_i Y_i}{p_Y} = \gamma_i$	γ_i	γ
$\lambda_i \equiv \sum_{j=1}^N \lambda_{ij}$ برادر سهم واردات	λ_i	λ
کشش تولیدی K	$\alpha_i(1 - \sigma_i - \lambda_i)$	δ_K
کشش تولیدی H	$(1 - \alpha_i)(1 - \sigma_i - \lambda_i)$	δ_H
K_i/K برای حل	$\frac{(1 - \tau_i)\delta_{Ki}\gamma_i}{\sum_{j=1}^N (1 - \tau_j)\delta_{Kj}\gamma_j}$	θ_K
H_i/H برای حل	$\frac{(1 - \tau_i)\delta_{Hi}\gamma_i}{\sum_{j=1}^N (1 - \tau_j)\delta_{Hj}\gamma_j}$	θ_H
شرط تخصیص بخشی K	$\delta_{Ki}\log\theta_{Ki}$	ω_K
شرط تخصیص بخشی L	$\delta_{Hi}\log\theta_{Hi}$	ω_H
شرط تخصیص بخشی d_{ij}	$\sum_{j=1}^3 \sigma_{ij}\log(\sigma_{ij}\gamma_i/\gamma_j)$	ω_d
شرط تخصیص بخشی m_{ij}	$\sum_{j=1}^N \lambda_{ij}\log(\lambda_{ij}\bar{p}_i/\bar{p}_j)$	ω_m
مجموع شروط تخصیص	$\omega_{Ki} + \omega_{Hi} + \omega_{di} + \omega_{mi}$	ω_y
شرط تخصیص مصرف	$\log(\beta_i/\gamma_i)$	ω_c
بهره‌وری بخشی، تعدیل شده با مالیات	$\log(\eta_i(1 - \tau_i))$	$\bar{\eta}$

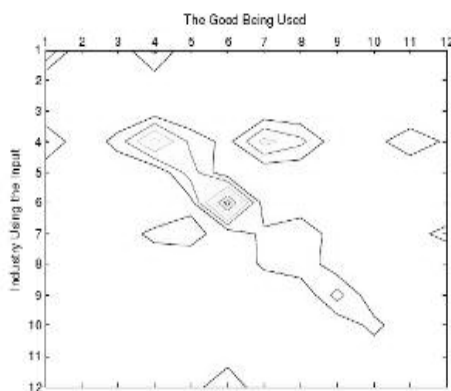
شکل ۱ ماتریس B را برای اقتصاد ایران نشان می‌دهد که ماتریس سهم کالاهای واسطه برای جدول ۱۲ بخش است. در این شکل به جای جدول داده - ستانده، ماتریس $\lambda_{ij} + \sigma_{ij}$ را روی نمودار نشان می‌دهد. از آن جایی که تعداد بخش‌های جدول داده - ستانده استفاده شده در این مطالعه به دلیل نبود یا عدم دسترسی

به آمار و اطلاعات لازم، نسبت به مطالعه جونز کم تر است، به ناچار برای رسم ماتریس B تمامی بخش های اقتصاد در نظر گرفته شده است. (در مقاله ی جونز بخش هایی که سهم کالاهای واسطه ای آن ها بزرگ تر از ۲٪، ۴٪ و ۸٪ هستند، در نمودار رسم شده است).

اگر قرار باشد در این پایان نامه همانند جونز شرط سهم کالاهای واسطه بزرگ تر از ۲٪، ۴٪ و ۸٪ برای رسم ماتریس داده - ستانده ایران برای ۱۳ بخش اعمال شود، چون سهم کالاهای واسطه بسیار کوچک است، نقاط رسم شده در ماتریس داده - ستانده سفید می شوند. چرا که در این شکل هر چه سهم کالاهای واسطه بیشتر می شود، همان طور که در شکل ۱ قسمت (a) مشخص است، ارتباط بین بخش ها پررنگ تر نشان داده می شود. از سوی دیگر، رسم ماتریس مذکور با در نظر گرفتن شروط گفته شده با استفاده از نرم افزار Matlab امکان پذیر نیست، چون تعداد بخش های استفاده شده کم است.

(a)

(b)

شکل ۱- ماتریس داده - ستانده ی ایران، ۱۳۸۰ (۱۲ بخش)

نکته‌ی گفتنی این است که هر دو شکل صفحه قبل یکسان هستند، تنها در شکل (b) به دلیل کم بودن تعداد بخش‌ها نقاط شکل (a) به صورت بزرگ‌تر رسم شده است.

دو نکته‌ی برجسته برای شکل رسم شده ماتریس داده - ستانده‌ی اقتصاد ۱۲ بخشی ایران وجود دارد: اولاً در شکل قطر اصلی وجود دارد، ثانیاً ماتریس به طور نسبی پراکنده است. همچنین، از شکل رسم شده می‌توان به این نکات پی برد که بخش برق (۶ با ۶)، بخش صنعت (۴ با ۴) و بخش کشاورزی (۱ با ۱) بیشترین مبادله‌ی درون بخشی را برای کالاهای واسطه دارند و بخش صنعت با بخش ساختمان، بازرگانی، رستوران و هتلداری (۴ با ۱)، بخش کشاورزی با بخش صنعت (۱ با ۴) و بخش صنعت با بخش کشاورزی (۴ با ۱) بیشترین مبادله‌ی بین بخشی را برای کالاهای واسطه با هم دارند.

جدول ۳ برخی از پایه‌های آماری ماتریس داده - ستانده‌ی ایران را گزارش می‌دهد. برای مقایسه‌ی میزان مبادلات کالاهای واسطه‌ی درون بخشی و مبادلات کالاهای واسطه‌ی بین بخشی، این جدول تهیه شده است. جدول این نکته را روشن می‌کند که عناصر قطر اصلی (مبادلات درون بخشی) به طور عادی کوچک هستند: میانگین آن‌ها ۱۰/۰۶٪ است؛ یعنی بخش‌ها به طور متوسط ۱۰/۰۶٪ محصول کل را برای مبادلات درون بخشی صرف می‌کنند. در صدک بیست و پنجم ۱/۱۳٪، در صدک پنجاهم ۷/۸٪ و در صدک هفتاد و پنجم ۱۳/۹٪ از محصول کل را برای مبادله‌ی کالاهای واسطه‌ی درون بخشی هزینه می‌کنند. به عبارت کلی، بخش‌ها سهم اندکی از محصول کل را برای مبادلات درون بخشی صرف می‌کنند. همچنین، با توجه به ارقام گفته شده در جدول ۳ مشخص می‌شود که بخش‌ها به طور متوسط ۲۸/۴٪ محصول کل را برای کالاهای واسطه‌ی مصرفی در اقتصاد پرداخت می‌کنند. (این درست برخلاف حقیقتی است که صنعتی خاص سهم بسیاری از محصول کل خود را برای کالاهای واسطه پرداخت می‌کند) بخش‌ها در صدک هفتاد و پنجم حدود ۳۷/۱٪ درآمد خود را صرف کالاهای واسطه می‌کنند، در حالی که در صدک بیست و پنجم تنها ۱۱/۹٪ درآمد خود را برای کالاهای واسطه پرداخت می‌کنند.

در قسمت پایین جدول ۳ متوسط ضرایب فزاینده تولیدات داخلی، واردات و کل اقتصاد محاسبه شده است. ضریب فزاینده‌ی متوسط تولیدات داخلی ۱/۳۸۳ است. در واقع، این ضریب فزاینده نشان می‌دهد که با افزایش یک واحد تقاضای نهایی، تولید داخلی اقتصاد به میزان ۱/۳۸۳ واحد افزایش می‌یابد. ضریب فزاینده‌ی واردات ۲/۱۱۷ است و ضریب فزاینده‌ی کل اقتصاد ۲/۹۲۹ به دست آمده و این بدین معناست که با افزایش یک واحد تقاضای نهایی، تولید کل اقتصاد به میزان ۲/۹۲۹ واحد افزایش می‌یابد. (برای مثال، ۱٪ بهبودی در بهره‌وری هر بخش در مجموع GDP را به طور متوسط به اندازه‌ی ۲/۹۲۹٪ افزایش می‌دهد)

مقایسه‌ی ارقام مربوط به ضرایب فزاینده تولیدات داخلی و کل اقتصاد مشخص می‌شود که با وجود تجارت، میزان ضریب فزاینده افزایش می‌یابد.

جدول ۳ - پایه‌های آماری ماتریس داده - ستانده‌ی ایران، ۱۳۸۰ (۱۲ بخش)

ویژگی‌های عناصر قطری	
۰/۰۸۳	میانگین
۰/۱۱۱	صدک هفتاد و پنجم
۰/۰۶۳	صدک پنجاهم
۰/۰۱۴	صدک بیست و پنجم
۰/۲۸۱	میانگین $\sigma_i + \lambda_i$
۰/۳۶۷	صدک هفتاد و پنجم
۰/۲۳۶	صدک پنجاهم
۰/۱۷۴	صدک بیست و پنجم
	ضریب فزاینده
۱/۳۵۹	داخلی، $\beta(I - B)^{-1}$
۲/۳۱۱	واردات، $1/(1 - \beta'(I - B)^{-1}\lambda)$
۳/۱۴۱	کلی

ماخذ: محاسبات محقق

جدول ۴ برخی از جزئیات ضرایب فزاینده‌ی بخشی μ_i را نشان می‌دهد. در قسمت بالای جدول بخش - هایی نشان داده می‌شوند که ضریب فزاینده بزرگی دارند. (بخش‌هایی که $\mu_i - \beta_i$ بزرگی دارند، β_i سهم هر بخش در ارزش افزوده می‌باشد. یادآوری: افزایش ۱٪ بهره‌وری بخش i محصول را به اندازه β_i ٪ به‌طور مستقیم افزایش می‌دهد؛ زیرا، این بخش در مصرف نهایی تأثیر دارد)

جدول ۴- ضرایب فزاینده داده - ستاندهی ایران، سال ۱۳۸۰

بخش	$\mu_i - \beta_i$	ضریب فزاینده بخشی μ_i	سهام بخشی ارزش افزوده β_i	سهام کالا واسطه داخلی σ_i	سهام کالا واسطه وارداتی λ_i
برق	۱/۳۹۰۳۹	۱/۸۵۰۵۹	۰/۴۶۰۲۰	۰/۴۴۲۹۱	۰/۰۰۱۴۰
صنعت	۱/۳۵۳۸۲	۱/۶۱۶۸۵	۰/۲۶۳۰۲	۰/۷۱۸۳۴	۰/۲۶۰۹۶
آب	۰/۹۴۶۱۹	۱/۵۵۳۴۶	۰/۶۰۷۲۶	۰/۱۴۸۰۱	۰/۰۰۰۰۵
کشاورزی	۰/۹۲۸۱۷	۱/۴۸۲۷۸	۰/۵۵۴۶۰	۰/۲۷۲۴۸	۰/۰۲۴۲۹
حمل و نقل و انبارداری	۰/۸۴۱۹۴	۱/۴۳۳۰۶	۰/۵۹۱۱۱	۰/۲۷۱۶۵	۰/۰۲۵۹۴
ساختمان، بازرگانی، رستوران و هتلداری	۰/۸۰۱۹۴	۱/۴۴۸۳۵	۰/۶۴۶۴۰	۰/۵۲۲۶۷	۰/۰۰۱۷۰
معدن	۰/۵۹۹۰۵	۱/۲۵۱۸۸	۰/۶۵۲۸۳	۰/۰۲۰۲۹	۰/۰۰۴۲۰
ارتباطات	۰/۵۰۸۵۶	۱/۲۴۲۹۲	۰/۷۳۴۳۵	۰/۱۳۵۲۰	۰/۰۱۰۸۷
خدمات عمومی	۰/۴۷۲۴۹	۱/۲۵۶۸۴	۰/۷۸۴۳۴	۰/۰۹۰۷۳	۰/۰۰۱۳۰
خدمات مالی	۰/۴۳۱۰۷	۱/۲۳۶۰۲	۰/۸۰۴۹۴	۰/۱۵۸۳۳	۰/۰۱۰۶۵
سایر خدمات	۰/۳۳۱۴۸	۱/۱۷۹۰۷	۰/۸۴۷۵۹	۰/۲۱۰۱۷	۰/۰۰۳۷۸
نفت و گاز	۰/۰۸۵۶۵	۱/۰۴۶۸۵	۰/۹۶۱۱۹	۰/۰۸۲۴۳	۰/۰۰۰۵۱

ماخذ: محاسبات محقق

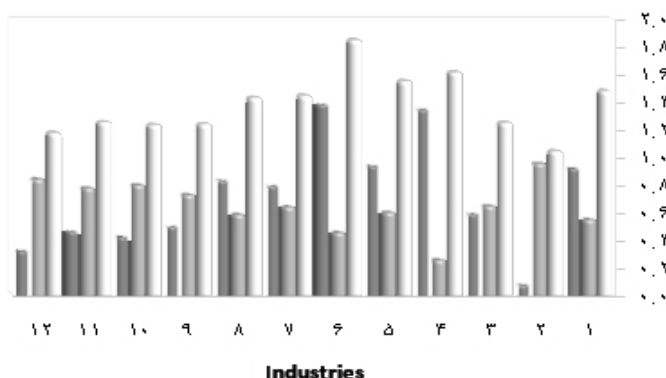
بخش های برق (۱/۳۹۰۳۹)، صنعت (۱/۳۵۳۸۲) و آب (۰/۹۴۶۱۹) بخش هایی هستند که ضریب فزاینده ی تولید بزرگی دارند و در قسمت پایین جدول نیز بخش های خدمات مالی (۰/۴۳۱۰۷)، دیگر خدمات (۰/۳۳۱۴۸) و نفت و گاز (۰/۰۸۵۶۵) که کم ترین میزان ضریب فزاینده (بخش هایی که $\mu_i - \beta_i$ کوچکی دارند) را در اقتصاد دارند، نشان داده می شود.

همان طور که از جدول ۴ پیداست، به ترتیب بخش های صنعت (۰/۷۱۸۳۴)، ساختمان، بازرگانی، رستوران و انبارداری (۰/۵۲۲۶۷) و برق (۰/۴۴۲۹۱) بیشترین سهم از کالاهای واسطه ی داخلی را در بین بخش های اقتصادی به خود اختصاص می دهند و بخش های معدن (۰/۰۲۰۲۹)، نفت و گاز (۰/۰۸۲۴۳) و خدمات عمومی (۰/۰۹۰۷۳) نیز کم ترین سهم کالاهای واسطه داخلی را برای تولید دارند.

از سوی دیگر، برای بیشترین و کم ترین سهم کالاهای واسطه وارداتی برای تولید در اقتصاد این نتیجه به دست می آید که بخش های صنعت (۰/۲۶۰۹۶)، حمل و نقل و انبارداری (۰/۰۲۵۹۴) و کشاورزی (۰/۰۲۴۲۹) به ترتیب بیشترین میزان سهم کالاهای واسطه ی وارداتی و برای بخش های آب (۰/۰۰۰۰۵)، نفت و گاز (۰/۰۰۰۵۱) و خدمات عمومی (۰/۰۰۱۳۰) کم ترین میزان سهم کالاهای واسطه ی وارداتی

وجود دارد. بخش‌هایی که سهم کم‌تری از کالاهای واسطه‌ای وارداتی را دارند، برای تولید از کالاهای واسطه‌ای داخلی بیشتری استفاده می‌کنند.

برای توضیح بیشتر جدول ۴ نمودار ۱ رسم شده است. (برای رسم نمودار از اطلاعات جدول ۴ استفاده شده است) نمودار ۱ نشان دهنده‌ی مقایسه ضریب فزاینده‌ی بخشی، سهم هر بخش از ارزش افزوده و تفاوت ضریب فزاینده‌ی بخشی با سهم هر بخش از ارزش افزوده برای اقتصاد ایران در سال ۱۳۸۰، است. همان‌طور که از نمودار پیداست بخش‌های برق (۱/۸۵۰۵۹)، صنعت (۱/۶۱۶۸۵) و آب (۱/۵۵۳۴۶) به ترتیب بزرگ‌ترین ضریب فزاینده‌ی بخشی و بخش‌های نفت و گاز (۱/۰۴۶۸۵)، دیگر خدمات (۱/۱۷۹۰۷) و خدمات مالی (۱/۲۳۶۰۲) به ترتیب کوچک‌ترین ضریب فزاینده‌ی بخشی را در میان بخش‌های اقتصادی دارند. به عبارت دیگر، با تغییر یک واحد تقاضای نهایی، بیشترین و کم‌ترین اثر بر تولید کل اقتصاد مربوط به بخش‌های برق و نفت و گاز است.

نمودار ۱ - ضریب فزاینده‌ی بخشی، سهم ارزش افزوده و تفاوت این دو، داده - ستانده‌ی ایران، سال ۱۳۸۰

ماخذ: جدول ۴

در زمینه‌ی سهم هر بخش از ارزش افزوده، بخش‌های نفت و گاز (۰/۹۶۱۱۹)، دیگر خدمات (۰/۸۴۷۵۹) و خدمات مالی (۰/۸۰۴۹۴) به ترتیب بیشترین سهم و بخش‌های صنعت (۰/۲۶۳۰۲)، برق (۰/۴۶۰۲۰) و کشاورزی (۰/۵۵۴۶۰) به ترتیب کم‌ترین سهم در ارزش افزوده را دارند. یعنی، با افزایش یک درصدی بهره‌وری بخش‌ها، بیشترین تأثیرگذاری به صورت مستقیم برای محصول کل منسوب به بخش نفت و گاز و کم‌ترین اثر برای بخش صنعت است.

تفاوت ضریب فزاینده‌ی بخشی و سهم ارزش افزوده با یکدیگر بیانی دیگر از ضریب فزاینده است که در صفحات پیش شرح داده شده است.

۵- نتیجه گیری

در این پژوهش با استفاده از الگوی داده - ستانده و ضرایب فزاینده‌ی نوین و جدول داده - ستانده‌ی سال ۱۳۸۰، مرکز آمار ایران به محاسبه‌ی ضریب فزاینده‌ی تولید برای اقتصاد ایران پرداختیم. در این رویکرد برای محاسبه‌ی ضریب فزاینده باید مبادلات کالا و خدمات واسطه به دو گروه کالاهای واسطه‌ی داخلی و کالاهای واسطه‌ی وارداتی تقسیم شوند. برای به دست آوردن ضریب فزاینده‌ی ساختار داده - ستانده، (با نبود تجارت) معکوس لئونتیف در بردار وزنی ارزش افزوده ضرب می‌شود و بدین ترتیب، می‌توان چگونگی تغییر در بهره‌وری هر بخش و اثرات آن بر ارزش افزوده اقتصاد نشان داد، در حالی که تجارت در اقتصاد وجود داشته باشد، ضریب فزاینده‌ی ساختار داده - ستانده با عاملی که بزرگ‌تر از یک می‌باشد، تعدیل می‌شود. فرمولی که برای ضریب فزاینده در این رویکرد به دست می‌آید، وابسته به سهم کالاهای واسطه وارداتی و داخلی است.

در این تحقیق با به کارگیری برنامه‌های نرم افزار Matlab و قسمت Contour Plot آن ماتریس داده - ستانده‌ی اقتصاد ایران برای جدول ۱۲ بخشی سال ۱۳۸۰، رسم کرده‌ایم. شکل به دست آمده گویای آن است، که ماتریس دارای قطر اصلی است و به طور نسبی پراکنده می‌باشد.

نتایج این تحقیق نشان می‌دهد که ضریب فزاینده‌ی متوسط تولیدات داخلی ۱/۳۸۳ است. در واقع، این ضریب فزاینده نشان می‌دهد که با افزایش یک واحد تقاضای نهایی، تولید داخلی اقتصاد به میزان ۱/۳۸۳ واحد افزایش می‌یابد. ضریب فزاینده‌ی واردات ۲/۱۱۷ است. ضریب فزاینده کل اقتصاد ۲/۹۲۹ می‌باشد و بدین معناست که با افزایش یک واحد تقاضای نهایی، تولید کل اقتصاد به میزان ۲/۹۲۹ واحد افزایش می‌یابد. (برای مثال، ۱٪ بهبودی در بهره‌وری هر بخش در مجموع GDP را به طور متوسط به اندازه ۲/۹۲۹٪ افزایش می‌دهد) با توجه به ارقام محاسبه شده این نتیجه به دست می‌آید که با وجود تجارت میزان ضریب فزاینده افزایش می‌یابد.

همچنین، به طور متوسط ۲۸/۴٪ محصول کل به وسیله‌ی بخش‌ها برای کالاهای واسطه‌ی مصرفی در اقتصاد پرداخت می‌شود. این رقم نشان می‌دهد که بخش‌های اقتصادی سهم اندکی از محصول کل را صرف کالاهای واسطه برای تولید می‌کنند. بخش‌ها در صدک هفتاد و پنجم حدود ۳۷/۱٪ درآمد خود را صرف کالاهای واسطه می‌کنند، در حالی که در صدک بیست و پنجم تنها ۱۱/۹٪ درآمد خود را برای کالاهای واسطه پرداخت می‌کنند.

افزون بر این، ضریب فزاینده‌ی بخشی برای اقتصاد در این تحقیق محاسبه شده است که نتایج آن بدین صورت می‌باشد: بخش برق با $۱/۸۵۰۵۹$ در رتبه‌ی نخست قرار می‌گیرد و بخش‌های، صنعت ($۱/۶۱۶۸۵$) و آب ($۱/۵۵۳۴۶$) به ترتیب در رتبه‌های بعدی جای می‌گیرند. همچنین، بخش نفت و گاز با مقدار $۱/۰۴۶۸۵$ ، کم‌ترین ضریب فزاینده‌ی بخشی را در میان بخش‌های اقتصادی دارد.

منابع و مآخذ

- بزازان، فاطمه (۱۳۸۴)، تحلیل نقش بخش حمل و نقل در اقتصاد ایران با الگوی داده-ستانده، مجله‌ی برنامه و بودجه، شماره‌ی ۹۴.
- توفیق، فیروز (۱۳۷۱)، تحلیل داده - ستانده در ایران و کاربردهای آن در سنجش، پیش‌بینی و برنامه-ریزی، انتشارات آموزش انقلاب اسلامی.
- جهانگرد، اسفندیار (۱۳۷۹)، تجزیه و تحلیل تصادفی مدل داده - ستانده در ایران، مجله‌ی برنامه و بودجه، شماره‌ی ۵۶ و ۵۷، ص ۶۴-۵۱.
- شاکری، عباس (۱۳۸۷)، نظریه‌ها و سیاست‌های اقتصاد کلان، انتشارات پارس نويس.
- شریفی، نورالدین و علیزاده، محمد (۱۳۸۱)، اثر مخارج دولت بر اقتصاد منطقه با استفاده از ماتریس حسابداری اجتماعی، فصلنامه‌ی پژوهش‌های اقتصادی ایران، شماره‌ی ۱۳.
- صامتی، معجد و نراقی، مهدی (۱۳۸۲)، به کارگیری جدول داده - ستانده منطقه‌ای تدوین شده با روش GRIT برای بررسی اشتغال‌زایی و اهمیت بخش مسکن در استان اصفهان، دومین همایش کاربرد تکنیک‌های داده - ستانده در برنامه‌ریزی اقتصادی و اجتماعی، ص ۲۴۴-۲۷۷.
- کشاورز حداد، غلامرضا و چراغی، داوود (۱۳۸۶)، رتبه‌بندی پتانسیل‌های تولیدی و اشتغال‌زایی بخش‌های اقتصاد ایران با استفاده از جدول داده - ستانده ۱۳۷۵ ، پژوهشنامه‌ی اقتصادی، شماره‌ی ۴۰، ص ۷۵-۴۷.
- مرکز آمار ایران (۱۳۸۴)، جدول داده - ستانده اقتصاد ایران سال ۱۳۸۰ .
- منصوری القلندیس، حبیب (۱۳۸۷)، تأثیر تقاضای نهایی بر تولید فعالیت‌های فناوری اطلاعات و ارتباطات ایران، پایان‌نامه‌ی کارشناسی ارشد، دانشکده‌ی اقتصاد، دانشگاه علامه طباطبائی.

- Bazzazan, F and Alavinasab, M and Banouei. A.A(2005), Construction of Regional Input – Output Table and Its Applications: the case of Yazd Province, 15th International Conference on Input – Output Techniques, Beijing, China
- Dietzenbacher, Vito, Kuhtz and Silvana(2005), The Fallacy Of Using US - Type Input - Output Tables, 15th International Conference on Input – Output Techniques, Beijing, China

- Jones, Charles I(2010 ,2011), Misallocation, Economic Growth, and Input – Output Economics, Stanford GSB and NBER
- Jones, Charles(2007), Input–Output Multipliers, General Purpose Technologies, and Economic Development, Department of Economics, U.C. Berkeley and NBER
- Jones, Charles I(2001), Introductions to Economic Growth, New York, [www.Norton](http://www.Norton.com) and Company, Second edition
- Miller, R.E and Blair P.D(2009), Input - Output Analysis: Foundations And Extensions Cambridge University Press, Second Edition
- Miller, R.E., and Blair, P.D. (1985), Input - Output Analysis: Foundations and Extensions. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice - Hall, Inc